

Ud over det er varmtvandsbeholderen i badeværelset brudt sammen, dvs. den siver uafbrudt når der er tændt for vandet. Så det er virkelig røg og damp. Bilen er på værksted – endelig skal bulen rettes ud – vi har dog lånt en ny, men alligevel. Så var vi på sygesikringskontoret og får vores sygesikring alligevel (vi taler her om 60.000 kr. sparet – penge der ikke fandtes), jeg rystede bagefter mens jeg skulle prøve at køre denne nye lånebil. Så hjem og ordne telefonsamtaler – Europæiske Forsikring der skal aflyses, AAB der skal overbevises om at forlænge fremlejen, og gud, hvor jeg hader det. Og Agathe stadig hjemme – her foregriber jeg vist begivenhedernes gang – så tilbage til da jeg ringede til dig, fredag aften – vi havde et mærkeligt selskab – en italiensk ældre herre, Salvatore, som ligner min far utroligt meget, både i skaldethed, gestik og en vis vemodig livsresignation – han er den lykkelige ejer af en dansk Nimbus og af det hus, Jes og Gitte skal leje – og er begyndt at komme her og snakke, han fortæller de utroligste historier fra krigen, hvor mange italienere var i den tyske hær – han selv 14 år og såret efter et motorcykeluheld, blev indlagt på tysk militærhospital, men måtte flygte senere, stadig forbundet, og blev i hvidt hospitalstøj fragtet op ad bjerget her overfor på et sort æsel i regnvejr – faderen beskyttede ham med en rød paraply, og det var for meget for tyskerne som traskede rundt med kikkerter i vores hus, og de skød med kanon efter ham – men for kort, heldigvis. Og fortalte om hvordan de unge tyskere i huset her blev ledet af en sanggal italiener, der hver dag beordrede dem ud at marchere – her på mine gåstier! – til de operasange han kunne. Meget fornøjeligt. Så var her også en tysk maler der bor i Porciano – Bernd Kaute – han var stor og rar, opmærksom og interesseret, med venlige brune øjne. Og så til sidst en vis Bernhard, der bor længere oppe ad vejen – når han er her. Kom til Italien som kunstmaler for 20 år siden, købte en ruin, hmm, maleriet blev ikke til så meget, men så begyndte konen Marguerite, der kedede sig, at importere terrakottakrukker herfra til Tyskland – kæmpesucces og masser af penge, rigtig mange. Men altså, frygtelig livstræt skal man være, med hængende tykke øjenlåg. Og larmer børnene ikke meget? Andre ville vel være lykkelige for sådan en forretning, han har solgt en stor krukke der skal stå i forhallen til det nye parlament i Berlin.

Jeg havde lavet en tofarvet suppe af peberfrugter – den ene halvdel af tallerkenen i gult, den anden i rødt – det var ret avanceret og smagte også